

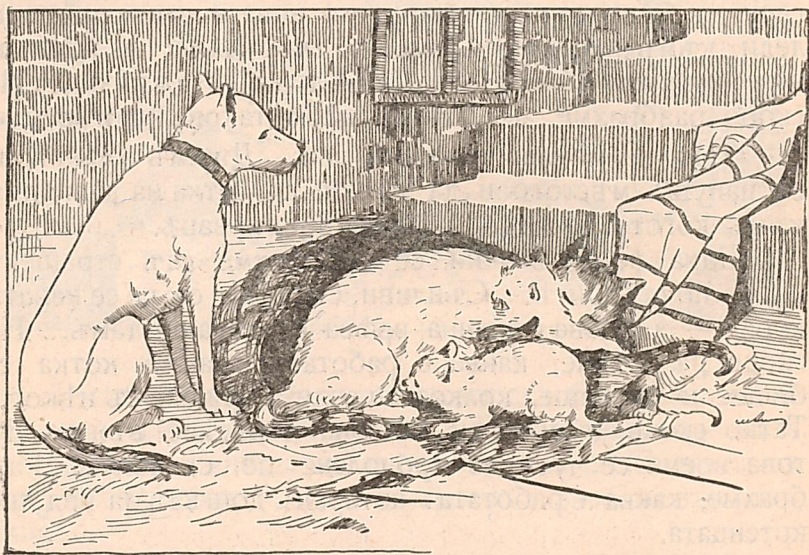
и нѣкаква тежка мѣка. Азъ никога не бѣхъ го чувалъ да лае тѣй, затова се уплашихъ още повече. Трѣбва да се е уплашилъ и татко, защото почна да го вика, но Джимъ не се връщаше. Той продължаваше да се хвърля по стобора и да скимти. Скоро лаятъ му утихна. Прибра се и татко.

— Татко, котаракътъ издушилъ ли е котенцата, — запитахъ го азъ.

— Не. Само че го нѣма едното котенце — бѣличкото.

— Ами котаракътъ ще го изяде ли, татко?

— Не знамъ. Знамъ, че котенцето го нѣма никжде. Не го намѣрихъ и на двора.

Сега се обади мама. Тя поиска да знае, дали татко е затворилъ прозореца на стълбитѣ. Татко ѝ каза, че го оставилъ отворенъ, за да се върнатъ Бѣлка и Джимъ. Колкото се отнася до котарака, той нѣма и да наближи вече, щомъ кучето е вънъ.

Следъ малко азъ заспахъ тежекъ и мѣчителенъ сънъ.

Сутринтъ чувамъ, че нѣкой ме буди. Надъ мене бѣше се надвесила мама.

— Ела да видишъ котенцето.